Фабиан Ленк

Детективи
с машина на времето

Ричард Лъвското сърце

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Freiheit für Richard Löwenherz
© 2009 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Ричард Лъвското сърце
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-740-4

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

100 000 марки сребро

– Момчета, беше страхотно! – развълнувано говореше Ким. – Жалко, че ви нямаше!

Както обикновено, и тази сутрин Юлиан, Ким и Леон бързаха към училище по криволичещите улички на очарователното си родно градче Зибентан. Закъсняваха! Отново!

Днес Леон беше в лошо настроение. Беше понеделник, почивните дни свършиха бързо, а на всичкото отгоре първия час имаха математика. Утре пък щяха да имат важно контролно, и то пак по математика. Какво ли не би дал първият им час да е физическо или история!

– Тържествата вчера бяха върхът! – Ким беше ходила с родителите си да гледа възстановка на живота през Средновековието* и беше много впечатлена. – Имаше палатково градче, където показваха различни занаяти. Майстор на оръжия правеше ризници*, една

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са обяснени в речника в края на книгата.*

жена плетеше кошници, а между палатките гъмжеше от рицари, но най-много ми хареса трубадурът.

– Труба... какво? – зачуди се Леон.

– Тру-ба-дур – повтори Ким на срички. – Пътуващ поет и певец, който странствал и възпявал любовта.

– А, така ли... – отегчено махна с ръка той.

– Само това ли казваш? – възмути се тя.

– Е, не ми звучи особено интересно. Някакъв човек, който реди любовни песни. А имаше ли рицарски турнир с битки?

Ким направи кисела физиономия.

– За бога, Леон, Средновековието не е само битки и турнири!

– Знам, ама ако ме питаш, това е най-интересното в тази епоха! – очите на Леон светнаха. – С удоволствие бих участвал в турнир.

– Да бе! Рицарят Леон Смешника, който винаги пръв пада от седлото!

– Във всеки случай щях да се задържа по-дълго от теб на седлото.

– Да бе, как ли пък не! – отвърна му Ким през смях. – Но трубадурът беше страхотен. Гласът му...

– Пъзльо! – не се сдържа Леон. – През Средновековието всеки, дето го е било шубе да държи меч, пеел, и то така фалшиво, че

враговете хуквали да бягат. Само в този случай от певеца имало някаква полза.

– Нищо не разбираш! – не му остана длъжна Ким.

– Престанете! – намеси се Юлиан. – Със сигурност не всички певци са били страхливци.

– Така ли? Ти пък откъде знаеш?

Наближаваха училището, от всички страни приближаваха ученици.

– Има една легенда – продължи Юлиан. – За един много смел трубадур на име Блондел*.

– Блондел? – изненадано го погледна Ким. – Не съм чувала. Какъв е бил този Блондел?

– Чувал съм за него – поклати глава Юлиан, – но не мога да си спомня точно какво.

– Дали да не наминем към нашата библиотека? – предложи Ким. – Още днес следобед!

– Аз съм „за“ – отвърна Юлиан.

– Както кажете – промърмори Леон.

В края на часовете настроението на Леон вече беше доста по-добро. Това се дължеше, разбира се, и на часа по история при любимия му учител Тебелман.

Тримата приятели се отправиха към манастира „Свети Бартоломей“, който сега беше библиотека. Загадъчната и мрачна сграда беше строена в далечната 780 г.

Подобно на всеки друг четвъртък, библио-

теката беше затворена, но Юлиан имаше ключ от царството на книгите. Тримата приятели застанаха пред вратата. Естествено, с тях беше и невероятно красивата златистокафява котка Кия.

След няколко минути Ким и Юлиан се настаниха на масите за четене и запрелистваха книги за Средновековието.

– Наистина ли мислите, че този Блондел е бил толкова важен, че ще го споменават в книгите? – попита Леон след половин час.

Вместо да рови като приятелите си из прашните страници, той риташе футбол с Кия. Топката им беше смачкан лист хартия.

– Разбира се – отвърна Ким, потънала в четенето. – Ето, намерих!

– Я да видя! – приближи се Юлиан.

– Тук пише нещо за Блондел и за Ричард Лъвското сърце!

– Знаменитият английски крал Ричард Лъвското сърце? Кралят с вълшебния меч Екскалибур*? Какво общо има между него и този певец? – попита Леон, чието любопитство изведнъж се събуди.

– Тук пише, че през декември 1192 г., на връщане от Третия кръстоносен поход*, Ричард Лъвското сърце бил заловен в земите на днешна Австрия.

– Заловен!? Като престъпник? Но това е абсурдно! – не повярва Леон.

– Да, звучи странно, но очевидно се е случило – отвърна Ким и зачете на глас: – Кръстоносният поход бил ръководен от крал Ричард Лъвското сърце и херцогът на Австрия Леополд V*. След завладяването на крепостта Акра* Лъвското сърце вероятно измамил херцога и не му дал полагащата му се част от плячката. Разярен, херцогът се върнал в Европа и когато по-късно Лъвското сърце пресякъл земите му, заповядал да го заловят. Но тъй като херцог нямал право да задържа крал, Леополд се съюзил с императора на Свещената римска империя* Хенрих VI*. Той затворил Лъвското сърце в крепостта Трифелс* и поискал огромен откуп, за да го освободи.

– Но това е скандално! – възкликна Юлиан. – Как е възможно подобно нещо?

Ким отново се зачете:

– Разбира се, херцогът и императорът твърдели, че държат в плен Ричард Лъвското сърце, защото по време на кръстоносния поход той се съюзил с врага и е предал своите. Всъщност император Хенрих VI имал и друга причина да плени Лъвското сърце. Неколцина от непокорните му благородници били сключили договор с Ричард и императорът знаел, че

докато кралят е в ръцете му, благородниците няма да му създават неприятности.

– Лъвското сърце – заложник... – едва чуто промълви Леон.

– Точно така – замислено го погледна Ким, после погледът ù се плъзна към следващите пасажи: – О, боже, и знаете ли, момчета, какъв откуп поискал Хенрих VI?

– Не! Откъде да знаем?

– Повече от 100 000 марки сребро*! – извика Ким. – Тук пише, че плащането на откупа почти разорило Англия, кралството на Ричард Лъвското сърце!

– Странна история – рече замислено Леон. – Но какво общо има вашият толкова смел трубадур Блондел с всичко това?

– Ето какво пише тук! – разпалено продължи Ким. – Блондел бил близък приятел на Лъвското сърце. След пленяването на Ричард не се знаело къде го държат затворен и Блондел тръгнал да търси приятеля си. Пътувал от замък на замък и пеел песни, които само той и приятелят му знаели. Един ден Блондел стигнал до крепостта Трифелс, близо до градчето Анвайлер[1]. Певецът запял

[1] *Анвайлер – Днес е малко туристическо градче в югозападната част на провинция Рейнланд-Пфалц, Германия, заобиколено е от хълмове, прочути с червените си пясъчници. На един от тях, непосредствено над градчето, е разположена крепостта Трифелс.*

една от песните си и внезапно някой подхванал втората строфа – бил Лъвското сърце. Така трубадурът разбрал къде държат в плен краля. Според някои източници Блондел и съюзниците на Ричард нападнали крепостта и освободили Лъвското сърце. Според други трубадурът водил преговорите за освобождаването на краля. Виждате ли, Блондел бил истински герой!

Леон не беше толкова убеден:

– Откъде знаеш, че тази история е вярна?

Ким пробяга с поглед по следващия абзац:

– Във всеки случай, на втори февруари 1194 г. Лъвското сърце бил освободен, след като прекарал повече от една година в плен. През това време брат му Джон Безземни* управлявал Англия. Наричали го Безземни, защото баща му, крал Хенри II*, му оставил в наследство съвсем малко земи.

– Съмнявам се, че всичко това е истина – недоверчиво повтори Леон. После предизвикателно изгледа приятелите си. – Обаче има начин да разберем какво се е случило. Изгарям от любопитство да разбера каква е била ролята на Блондел в тези събития. Какво ще кажете за едно малко пътешествие в замъка Трифелс към края на януари 1194-та?

Както можеше да се очаква, Ким отклик-

на с въодушевление. Но Юлиан не бързаше да се съгласи и започна да разсъждава на глас:

– 100 000 марки сребро! Ама това са страшно много пари! И вероятно са привлекли доста бандити. Нашето пътешествие може да се окаже изключително опасно.

Ким едва-едва повдигна рамене:

– Спокойно, Юлиан, ще бъдем внимателни, както винаги.

– Е, да, досега все ни се разминаваше – промърмори Юлиан, но после на лицето му цъфна усмивка. – Всъщност винаги съм мечтал да срещна Ричард Лъвското сърце. Какво пък, да тръгваме!

Тримата приятели се втурнаха към високия библиотечен шкаф, монтиран върху релса. Отместиха го встрани и зад него се показа украсената с тайнствени символи врата на стаята на времето Темпус. Само тримата приятели знаеха за съществуването на Темпус. С разтуптени сърца те прекрачиха прага на магическата стая. Както винаги, подът ѝ пулсираше в ритъма на времето. Пространството беше потопено в обичайната синкава светлина и не се виждаше нито началото, нито краят на стаята.

В Темпус имаше хиляди врати, които водеха към миналото. Над всяка от тях блестеше числото на определена година. Ким, с Кия на ръце, се насочи към една врата, но над нея се виждаше друга година и момичето разочаровано изпухтя. Разположението на вратите в Темпус беше произволно и объркващо, сякаш напук на логиката.

Ким усещаше как подът на стаята пулсираше под краката ѝ. Тупташе, сякаш я подканяше да продължи напред. Момичето се заслуша и долови тиха песен. Мекият и звучен глас я очарова.

Момичето затвори очи и тръгна по посока на гласа. В ръцете ѝ Кия внезапно измяука. Ким отвори очи и видя, че стои точно пред вратата, над която блестяха цифрите 1194.

– Открих вратата! Да тръгваме! – радостно извика тя към Леон и Юлиан.

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху крепостта Трифелс. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. Кия се беше свила в ръцете на Ким и сега се притисна още по-плътно в нея.

Силен вятър поде трите деца и ги понесе към черната бездна. Пленителният глас продължаваше да звучи, докато приятелите се носеха през времето.

Трубадурът

Внезапно настана тишина.

Леко зашеметена, Ким се огледа. Стояха пред огромен дъб. Голата му корона величествено се извисяваше над полянка, покрита със сняг. На около стотина метра на фона на планинския пейзаж се открояваше внушителна крепост с висок и масивен донжон.*

– Крепостта Трифелс! – възкликна Ким, като се сети за една от илюстрациите в книгата. – Пристигнахме, момчета!

– Имаш право! – и Юлиан посочи към дъба. – Трябва да запомним това дърво за обратния път.

Ким и Леон не можеха да откъснат очи от крепостта. Приличаше на хищна птица, вкопчена в тясна скална издатина. Отвесните ѝ стени и огромната ъглова кула сякаш навъсено надзираваха местността. Гледката беше дива и величествена. Наоколо се виждаха скалисти урви, обрасли с мъх сипеи и тесни, тайнствени долини, където бледото зимно слънце не успяваше да проникне.

Децата се огледаха. Около тях се простираше огромна гъста гора. Над земята се стелеше мъгла и се виеше около стволовете. Удари ги миризма на влажна земя и сняг, а над главите им изграчи врана.

Ким пусна Кия на земята. На няколко метра пред тях се виеше тесен кален път и се скриваше между дърветата. Локвите по него бяха покрити с тънка ледена коричка, температурата сигурно бе малко над нулата.

– Добре, че Темпус ни е облякъл с топли дрехи – огледа се Ким.

Носеше красива виненочервена дълга ленена рокля и дълги чорапи. Тъмнокафяво подплатено вълнено палто стигаше до ханша ѝ, на краката си имаше груби кожени ботуши. Двете момчета носеха тесни сиви панталони, подплатени вълнени палта с колани и груби ленени ризи под тях.

– Е, да тръгваме към замъка! – извика Леон. – Трябва да намерим трубадура и разбира се, Ричард Лъвското сърце.

Тримата приятели поеха по калния път. Надяваха се той да ги изведе до замъка. Начело вървеше Леон.

Щом навлязоха в гората, стана още по-студено и мрачно. Пътят лъкатушеше между тъмните стволове на дърветата,

минаваше през долчинки, покрити с гниещи листа, сред които стърчаха огромни корени на повалени дървета.

Орляк птици внезапно се стрелна към небето. Леон се спря. Какво ли ги е подплашило? Може би техните стъпки?

Най-вероятно е така, реши Леон и продължи. Снегът под краката му тихо скриптеше.

– Любопитен съм дали изобщо ще ни пуснат в замъка – промълви Юлиан.

– Много се надявам – отвърна Леон. – Ще се стъмни рано и като си помисля какво ни чака, ако останем навън... Почакайте! Чухте ли нещо?

Леон спря и предупредително вдигна ръка.

– Не, за какво говориш? – попита Юлиан.

– Нещо като стъпки... – отвърна колебливо Леон. – Нещо сякаш изпука...

– Сигурно си чул собствените си стъпки – засмя се Ким. Кия, свита в дрехата ѝ, показваше навън само главата си. В същия момент котката измяука предупредително.

– Ти също ли си неспокойна?

– Тихо! – прошепна Леон и подръпна крайчеца на дясното си ухо, както правеше винаги, когато мислеше съсредоточено.

Приятелите се заслушаха в шумовете на гората. Децата сякаш замръзнаха по местата си и само дъхът им вдигаше бели облаци пара. Чу се изпращяване като от счупен сух клон и скриптене на приближаващи стъпки.

Леон беше прав!

– Може би е животно – промърмори Юлиан, но с тревога отбеляза, че Кия става все по-неспокойна и фучи тихичко.

Ким я погали нежно по главата.

– Надявам се, че не са изгладнели вълци...

– Вълци ли? – ужаси се Юлиан. – Срещат ли се вълци тук?

Никой не му отвърна.

– Да вървим! – каза Леон и тръгна напред. – Колкото по-бързо стигнем замъка, толкова по-добре.

Ким и Юлиан го последваха мълчаливо, но Кия продължаваше да души неспокойно. Ким се огледа и с ъгълчето на окото мярна някакво движение. Нещо се стрелна между дърветата и се втурна към тях! Ужасена, Ким зърна някакъв мъж, зад него изникнаха още двама! И тримата бяха въоръжени с ножове!

– Внимание! – извика Ким.

Леон и Юлиан се обърнаха рязко.

– О, не! – откъсна се от устните на Юлиан.

Мъжете изскочиха на тесния път.

– Вижте кой е дошъл при нас! – каза еди-

ният. Панталоните му бяха окъсани, също както и палтото му, а на главата му се мъдреше мазна шапка. Лицето му се разкриви в нещо като усмивка, която откри жълти развалени зъби.

– Какво ще правим с тях, Вигмар?

– Малките изглеждат добре охранени, вероятно са богаташки деца – подигравателно отвърна онзи, към когото се обърнаха и който вероятно беше главатарят. Главата му беше гола, а туловището му – доста тлъсто. Третият мъж си играеше с ножа и не обелваше и дума. Зигзагообразен белег прорязваше бузата му.

Вигмар сграбчи Юлиан за дрехата:

– Ела насам, момче, искам да те огледам по-добре!

Юлиан се опита да се изплъзне от хватката на мъжа. Ким се втурна да помогне на приятеля си. Кия скочи от ръцете ѝ и се хвърли към мъжа с шапката, а Леон бързо грабна един камък от земята.

– Я колко сме смели... – подигравателно каза Вигмар. – Откажете се, защото... – и той заплашително вдигна ножа.

Приятелите се подчиниха.

– Какво искате от нас? – попита Юлиан. Постара се гласът му да звучи твърдо.